

246

গোপীৰ বস্ত্ৰ হৰণ।

—:~*~:—
শ্ৰীদিবাকৰ দুৰৰাৰ দ্বাৰা সংগৃহীত
আৰু

শ্ৰীশিৱনাথ ভট্টাচাৰ্য্য দ্বাৰা

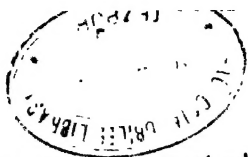
প্ৰকাশিত।

ডিব্ৰুগৰ, আসাম।

— — — — —
দ্বিতীয় তাঙৰণ।
— — — — —

*Printed by R. S. Chakravarty.
At the "Gouri sanka press"*

বেচ দুই চৰতীয়া মাথোন।

গৌসাইব বেলেগ বেলেগ নাম ।

—*~*~*~—

শ্রীপতি, জনাৰ্দ্দন, বিশ্বম্ভৰ ।
 গোবিন্দ, কৃষ্ণ, বিষ্ণু, দামোদৰ ।
 নাৰায়ণ, কেশৱ, মাধৱ, হৰি ।
 পুৰুষোত্তম, মধুৰিপু, যুৰাৰি ।
 দৈৱকীনন্দন, চক্ৰপাণি, চতুৰ্ভুজ ।
 বাহুদেৱ, অচ্যুত, গকড়ধ্বজ ।
 হৃষীকেশ, উপেন্দ্ৰ, গীতাম্বৰ ।
 বনমালী, ইন্দ্ৰাবৰ, যুৰলীধৰ ।

এই সকলকে আদি
 কৰি ।

DISTRICT LIBRARY
~~(HEM BARUA COLLECTION)~~
 TEZPUR.

গোপী সকলর নাম ।

—:००C०:—

বাধীকা, কুন্তী, সতী, সবস্বতী ।
বহ্নবী, কামিণী, উষা, লীলারতী ॥
ভগবতী, যমুনা, বীৰজা, কামদা ।
ভাগীরথী, ভানুমতী, যুগ্মচা, কুম্ভদা ।
বভ্রমলা, ভদ্রা, সূপ্রভা, ইন্দুমতী ।
তিলোত্তমা, বিদ্যাধরী, বস্তা, প্রভাবতী ॥
বিসখা, হৃগুধা, মাধবী, শ্রবসা ।
হরিণী, পদ্মাবতী, স্মালিনী, বসা ॥
মদন মঞ্জরী, অগীৰাজা, কমল লোচনী ।
চন্দ্রকলা, শ্রবতী, ভূমিতা, বজ্রনী ॥
মন্দাকিনী, ভূষণা, বিবুধা, তপতী ।
মদোন্দরী, কাক্কন মালিনী, মধুমতী ॥
শ্রবশ্রবতী, বিজুলী, পৌদামিণী, কালী ।
বিধুমতী, পদ্মালয়া, পদ্মিণী, বকুলী ॥
কাদম্বিনী, কালীন্দী, যামিণী, বিভাবরী ।
মুদ্রাণী, কদ্রাণী, বৃন্দা, ধারিত্রী, মেন্দুবী ॥

এই সকলকে আদি

করি ।

গোপীৰ বস্ত্ৰ হৰণ ।

শ্ৰীশ্ৰীসৰস্বতৈয়ে নমঃ ।

পদ ।

জয় জয় সৰস্বতী তুমি বুদ্ধিমতী ।
তোমাৰ চৰণে কৰো সহস্ৰ মিনতি ॥
তোমাৰ চৰণে মই সেবো একবাৰ ।
বস্ত্ৰ হৰণৰ পদ কৰিবো প্ৰচাৰ ॥
কাম ভাৱে যিতো জন ইহাক শুনয় ।
সিতো জন অবশ্যেই নৰকে পৰয় ॥
ভক্তিতাৰে যিতো কৰে ইহাক শ্ৰৱণ ।
মহানন্দে চলিয়ায় বৈকুণ্ঠ ভুবন ॥
শুনা শুনা সত্যসদ আতি বিতোপন ।
ইহাক পঢ়িলে আতি স্থিৰ হয় মন ॥

বনমালী কামাতুৰা তাক সবে বোলে ।
 বৃন্দাবনে ধেনু ছাৰে বলি কদমতলে ॥
 হাতে বাঁহি লৈয়া শুললীত সূৰে বায় ।
 তাক শুনি গোপীগণে ভাবে অতিশয় ॥
 মুৰাৰি আইল বনে বাঁহিত ফুকাৰি ।
 এহি বুলি গোপীগণে কৰে লড়ালড়ি ॥
 কোন গোপী ভাত খাই আছয় বসিয়া ।
 কোন গোপী আছে বসি ছত্ৰাল লইয়া ॥
 কোন গোপী শুইথাকে স্বামীৰ সহিত ।
 কোন গোপী বাগৰই পড়িয়া মাটিত ॥
 কোন গোপী মূৰ মেলে দাপোন লইয়া ।
 কোন গোপী বসি থাকে কৃষ্ণক চাইয়া ॥
 কোন গোপী শৰীৰৰ লাল বেশ চায় ।
 কোন গোপী বোলে মোৰ নাহিকে সহায় ॥
 কোন গোপী খেলি থাকে সখীৰ লগত ।
 সেন্দূৰৰ ফোট লয় সবে কপালত ॥
 কোন গোপী মলা গাঁঠি পিন্ধিলে খোপাত ।
 বজ্জা, বগা, সেউজিয়া নানা বস্ত্ৰতাত ॥
 কোন গোপী বোলে সখী চোৱা মোৰ মুখ ।
 সাজ অলঙ্কাৰে মোক কেনেকুৱা দেখ ॥
 সখী মই তোমাক নেদেখো একো ভাল ।
 চন্দনৰ ৰেখা নাই তোমাৰ কপাল ॥

চোৰা মোৰ বেচা কেনে জিলিকিয়া পৰে ।
 বনমালা দেখি মোক আহিব ওচৰে ॥
 নানা বস্ত্ৰ কৰি গোপী থাকয় বসিয়া ।
 হা কৃষ্ণ ! হা কৃষ্ণ ! বুনি মনতে ভাবিয়া ॥
 সব গোপী এক ছয়া কোৱা মেলা কৰি ।
 শীঘ্ৰে কৰি যাওঁ আমি দেখিবো মুৰবী ॥
 আত অনন্তৰে গোপী চলিবে লগিল ।
 বৃন্দাৰনে যাওঁ বুলি শব্দ তুলিল ॥
 কতো গোপী চলি যায় স্বামীক এড়িয়া ।
 কতো গোপী কাম বাণে থাকয় পড়িয়া ॥
 কতো গোপী মিছিকিয়া হাসি মানি আসে ।
 এখনে পড়িবো গিয়া বন মালী কানে ॥
 সব গোপী একতয়া যায় মনে ভাবি ।
 সবস্ব ভী বোলে কুন্তী তই গৈ জোকৰি ॥
 কুন্তী বোলে ভাল মোক নপায় কেশৰে ।
 ভানুমতী বোলে মোৰ সেহিসে বান্ধৰে ॥
 বসন্তৰী বোলে মোৰ প্ৰিয় জনাৰ্দ্দন ।
 পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম অবতাৰ দৈবকী নন্দন ॥
 কামিনী বোলয় মোৰ প্ৰাণেৰ অচ্যুত ।
 সবে তাৰ ৰূপ দেখি হয় বিমোহিত ॥
 লক্ষ্মী বোলে সিতো বৰ নিলাজ পুৰুষ ।
 দেখিলেই আহে চাপি মোহোবই কান ॥

উষা বোলে-হে ! সখী মনত মোৰ দুখ ।
 এহি জনমত মোৰ নেদেখোহো সুখ ॥
 লীলাবতী বোলে মোৰ কৈক গৈল হৰি ।
 কপে মোহ হয় যত গোপৰ জীৱৰী ॥
 ভগবতী বোলে মোক দিলে দাক্ষণ তাপ ।
 নিজ স্বামী এড়ি মই কৰিলোহো পাপ ॥
 ভৱানী বোলে মোৰ নহয় ঘন থিৰ ।
 কামিনী মোহন কৃষ্ণ কামত অস্থিৰ ॥
 বীৰজা বোলয় ইতো কিনো আচৰিত ।
 আজি মোৰ কপালে কি মিলিল বিহিত ॥
 কামদা বোলয় মোৰ জীৱ উৰি যায় ।
 শ্ৰীকৃষ্ণ প্ৰাণধনৰ কি হৈছে বিলায় ॥
 তৰুণী বোলয় ভদ্ৰা আছে কত দূৰ ।
 আজি দেখোন বাতৰ নপৰেসে ওৰ ॥
 ভাগীৰথী বোলে মই মৰো কাম বাণে ।
 কি কৰো সখী বুলি ইন্দুমতীক টানে ॥
 তিলোত্তমা বোলে মই পাৰিবো হো গালি ।
 ক'ত দেখা পাম মোৰ সেই বনমালি ॥
 বিদ্যাবতী বোলে মোৰ কান্দিব ছৰাল ।
 প্ৰভাবতী বোলে বস্ত্ৰ কিয়নো পলাল ॥
 মাধৱী বোলয় মই নছাপোহো কাষ ।
 নেখে গোবিন্দৰ কেনে পায় মোৰ আশ ॥

মৃগুখা বোলয় মোক স্বামী বিছাৰিব ।
 কেনেকৈ দেখিবো গই সেই বাসুদেব ॥
 মন্দীৰা বোলয় সখী থাকিবা লুকাই ।
 যেন মতে স্বামী তোক বিছাৰি নপায় ॥
 সূৰসা বোলয় মোৰ স্বামী ঘৰে নাই ।
 সেই গুণে শীঘ্ৰে মই আহিলো ওলাই ॥
 পদ্মাবতী বোলে সতী মাগয় সূৰত ।
 বসা বোলে বস্ত্ৰ কিনো কালৰ মহত ॥
 হৰিণী বোলয় শুনা মোৰ দুঃখ কথা ।
 বিধিয়ে কৰিলে মোৰ হেনয় ব্যবস্থা ॥
 সূমালিণী বোলে আজি ঘৰে চলি যাওঁ ।
 আজি কোনোমতে যেন স্বপ্নে দেখা পাওঁ
 মদন মঞ্জৰি বোলে মোৰনাই পতী ।
 স্বামী বৰিবে যাওঁ আজি সেই শ্ৰীপতি ।
 অখীৰজা বোলে-বসা আছে তোৰ স্বামী ॥
 কিনো সতে তাক এড়ি আসিলাহা তুমি ॥
 কমল লোচনৌ মুখে মিচিকাই হাসে ।
 চন্দকলা লাহে লাহে ওচৰলৈ আসে ॥
 কি কথা কলা সখী এবাৰ মোক কোৱা ।
 নিজৰ সুখক তুমি দেখিকে নেপোৱা ॥
 সূৰভী বোলে থাকিম মাধৱৰ লগে ।
 যেনে তেনে দেখা কৰিবো তেওঁক আগে ।

ভূষিতা বোদায় সখী ! নেযাবা' এড়িয়া ।
 মোকো তোমাৰ লগে দেখাইবাক নিয়া ॥
 বজনী বোলয় শুনা কোকিলৰ মাত ।
 তাৰ মাত শুনি মোৰ হিয়া কৰে সাঁত ॥
 মন্দাকিণী বোলে তই পাগলীকে হ'লি ।
 ভূষণা বোলয় ঘোৰা কৃষ্ণ পাসে চলি ॥
 নিবুধা বোলে সখী নহবা উদ্ভাবল ।
 এহিঙ্গণে পাইবা গৈ নহবা বাতুল ॥
 অবলা বোলয় মোৰ জীৱ ধৰা মিছা ।
 কান্তী বোলে সুমতিৰা মোৰ এই দশা ॥
 সুকচা বোলয় মোৰ জুই জ্বলে গাত ।
 পানমাহা বোলে তই নেথাকিব আত ॥
 ধুনুচা বোলে নুমলী তুমি কৈত ঘোৰা ।
 বনৰ্বাহি মুখে মুখে কিনো কথা কোৰা ॥
 নাগেশ্বৰী পবিলেক লক্ষ্মীৰ গাৱত ।
 মোৰ প্ৰাণেশ্বৰ তুমি এড়ি গৈলা কৈত ॥
 নাগেশ্বৰী মহা শোকে চিত্ত নোহে থিৰ ।
 কাপিবে লাগিলা দেৱী ঘামিলা শৰীৰ ॥
 কৈক যাওঁ কৈত থাকোঁ থিৰ মোহে মন ।
 নুমলী বোলয় কিনো বাতুল লক্ষণ ॥
 বালীমাহি দাত কামুৰিয়া আহে বাতে ।
 গো পাঙ্গা মইনা দুয়ো ধবিলেক হাতে ॥

হেমাই, তেজালী বোলে কিনো ভৈল তোৰ ।
 গেৰেলী, সুরলা শুনে এই কথা ভোৰ ॥
 সুরলা, সোণবৰী পৰয় হালি জালি ।
 গেঙ্কেলী ভূমিচম্পায় ধৰে আঙ্কোহালী ॥
 সারলী বোলয় বহি গৈল এযৌবণ ।
 কিমতে পাইবো মই কৃষ্ণ স্যামী ধন ॥
 দময়ন্তী বোলে গোৰী পাছলই চোৱা ।
 কেইজনী আহিছে বেগেতে চাই কোৱা ॥
 গোৰীয়ে বোলয় মই নাম কওঁ শুনা ।
 মিলিকি, সাদৰী, গেধী, হৰিণী যমুনা ॥
 সূৰ সূন্দৰী, বিজুলী, চৌদামিনী, কালী ।
 পদ্মালয়া, বিধুমতী, কাঞ্চনী, বকুলী ॥
 কালিন্দী, কাদম্বিনী, যামিনী বিভাবৰী ।
 দুৰ্গা, মৃড়ানী, কদ্রানী, ধাৰিত্ৰী, সেন্দূৰী ॥
 সৰ্বানী, পাৰ্বতী, বসুমতী, বসুমতী ।
 কণপ্ৰভা, চঞ্চলা, চপলা, পান মতী ॥
 নলিনী, অবনী, কুসুম, বসন্তী, জুটী ।
 পদ্মা, পবনী, কায়কী, ললীতা, স্তমতী ॥
 যোগমতী, নাগেশ্বৰী, কশৈলা, কপহী ।
 স্কুলেশ্বৰী, শুক্ৰমতী, কমলা, কপাহী ॥
 পানী পতী, বৃন্দাবলী, জটীলা, কুমতী ।
 যশোমতী, সূৰ্য্যকান্তি, মধুৰী, স্পতী ॥

সুভদ্রা, নিলপতী, বামপতী, সাবিত্রী ।
 শ্ৰীগালীনি, চন্দ্রারলী, টগৰ, ষেরতী ॥
 কেতেকী, চম্পা, গোলাপী, মালতী, বন্দুলী ।
 ভদ্রা, উমা, সোণপাহী, মাণিকী, সেরালী ॥
 জানেকী, চেনেহী, যজ্ঞোমতী, স্বৰ্ণকান্তী ।
 সুপ্রভা, কুতিল মহেশ্বৰী, পূৰ্ণকান্তী ॥
 পদ্মিনি, বোলে পাৰলী গাত ধৰি যাওঁ ।
 নেরালী বোলে কণকা কৃষ্ণ দেখা পাওঁ ॥
 ইথানত গোপীগণ সবে মিলি বসে ।
 আজি জুয়ী, পদুমী, নাহিল কৃষ্ণ পাশে ॥
 কদমী, বোলয় সখী উঠা শীঘ্র কৰি ।
 অবশ্যে দেখিব লাগে আমাৰ শ্ৰীহৰি ॥
 তেওঁৰ ৰূপকে মই কেনেকৈ বৰ্ণাওঁ !
 হৰিণীয়া চকুজুৰি মোহনি যেন পাওঁ ॥
 চুলিকে নো কি চাবা মিছমিছিয়া কলা ।
 সেউজীয়া বৰণৰে সবাকৈ মোহিলা ॥
 হে প্ৰভু ! তোমাৰনো কি দেখো মই ৰূপ ।
 সংসাৰৰ মাজে দেখো অতি অপৰূপ ॥
 কিয়নো নাহিব চাপি কাষে গোপীগণ ।
 তেওঁৰ মোহনী ৰূপে মোহে গোপী মন ॥
 উত্তম পুৰুষ তেওঁ ৰূপে বিতোপন ।
 অভিনৱ সুন্দৰ যুবত সুশোভন ॥

শ্যামল শৰীৰ ধীৰ সাগৰ গন্তীৰ ।
 নাহি খতিখুন ৰূপে গুণৰ মন্দিৰ ॥
 গাৰে আতি পীত বস্ত্ৰ শৰীৰ উজ্জ্বল ।
 কোন নাৰী দেখী জানা মুহিবে বিকল ॥
 হেন পুরুষক আমি পাইলো প্ৰাণ সখী ।
 এৰি য়ারে কৃষ্ণে মোক কিবা দোষ দেখি ॥
 দুৰ্ভগা নাৰীৰ জীৱনত কোন কায ।
 চাড়িয়া প্ৰাণক মই যাইবো যমৰাজ ॥
 ধিক ধিক সখী মই জীৱো কেনে কৰি ।
 এডিবো জীৱন মই জল মাজে পৰি ॥

त्रिपदी ।

গোপীয়ে যিমতে, আনন্দক পাবে
জানে কৃষ্ণ সমস্তক ।
গোপীনি মোহণ, দেব জনাৰ্দ্দন,
বল বিৰ্য্য আতিৰেক ॥
দূৰতে থাকিয়া, কাটি কৰি চায়া,
কাম বৰিষণ কৰে ।
হাজাৰ শৃঙ্গাৰ, আবন্তৰ আগে,
হাসি হাসি মন হৰে ॥

লাসে বেশে আসি, মাতে প্রিয়া বুলি,
 ওচৰ চাপিয়া যাই ।
 বস্ত্ৰত ধৰিয়া, আশ্বাস কৰিয়া,
 মাতে চকু চাই চাই ॥
 গলে সাবতিয়া, মৰম কৰিয়া,
 হাতক বুলায় গাৰে ।
 কঙ্কালৰ মাজে, ধৰি দুই হাতে,
 বোলয় অনেক ভাৰে ॥
 স্তনত মুখত, কামুৰি গালত,
 চুম্বন কৰে অপাৰ ।
 সাবতি গাৰত, মৰ্দয় বুকুত,
 অনেক দেয় শৃঙ্গাৰ ॥

—————*:*:*:*—————

পদ ।

এহি বাণী শুনি সবে তৈলন্ত অস্থিৰ ।
 গোপীগণ ভাবে অতি মনৰ ভিতৰ ।
 এহি মতে নানা বস্ত্ৰ কৰি গোপীগণ ।
 অতি বেগে চলি গৈল সেই বৃন্দাবন ॥
 তপতী বোলয় কিনো আজি সুভদিন ।
 কদমৰ তলে আছে বসি নাৰায়ণ ॥
 মদোন্দৰী বোলে সখী চাওঁ কেনি আছে ।
 মধুমতী বোলে চোৱা কদমৰ কাষে ॥

তাক দেখি সব গোপী আনন্দিত তৈলা ।
 কোন গোপী খসি যায় গারব মেথলা ॥
 কোন গোপী কাম বাণে পৰয় ম টিঁত ।
 কোন গোপী বেগে গৈয়া পৰে ওপৰত ॥
 কোন গোপী চুলি মেলি যায় হাত তুলি ।
 কোন গোপী ঝঙ্কিবে পাহৰি গৈলা চুলি ॥
 অতি যহা নানা বজ্জে সব গোপীগণ ।
 গৈয়া গৈয়া সবে দেখে সেই বৃন্দাবন ॥
 গোপীক দেখিয়া কৃষ্ণে বাঁহি লৈলা হাতে ।
 অতি মিঠা শ্ৰবে বায় গোপীৰ আগতে ॥
 বাঁহি মাত শুনি গোপী সবে ভোল তৈল ।
 আকোৱালী ধৰিবাক সবে চলি গৈল ॥
 তাক দেখি কৃষ্ণ অতি আনন্দিত হয় ।
 মনে কি কৰে নেপায় ভাবিয়া গুণিয়া ॥
 নানা গীত নানা কথা কহিয়া কামাই ।
 সবাক কবিল শাস্ত্র এক এক কই ॥
 সব গোপী বোলে হৰি গোৱা এক গীত ।
 আমি সবে নাচো বেড়ি তোমাৰ সহিত ॥
 আত পৰে কৃষ্ণ সেই বাঁহি ফুকাইল ।
 সব গোপী মিলিয়া চাপৰি বজাইল ॥
 লক্ষ্মী অতি কাম বাণে হাসিয়া হাসিয়া ।
 তাহাৰ মাজে আইল নাচিবে লাগিয়া ॥

লক্ষ্মীৰ নাচ দেখি গোবিন্দ মোহ গৈলা ।
 কামে জৰ্জৰিত হয় বাঁহিক পেলাইলা ॥
 লক্ষ্মীৰ রূপৰ উপমাৰ নাহি ঠাই ।
 ষাক দেখি পৃথিবীৰ লোক মোহ যাই ॥
 হৰিণা নয়নী অতি দেখি অনুপম ।
 নামাৰ আকৃতি যেন তিল ফুল সম ॥
 স্তম্ভবৰ্ণ দস্ত যেন মুকুতাৰ সাৰি ।
 কাণত কুণ্ডল দুই থোপা আছে আৰি ॥
 কৰি কৰ সম উৰু বস্ত্ৰ ল বলিত ।
 যুবকৰ মন হেৰি হয় বিমোহিত ॥
 বুকুত কবল শোভা স্তন দুই গুটি ।
 দেখি ঋষি মুনিৰও যায় বুকু ফুটি ॥
 বহল হৃদয় কটী মধ্যে অতি সৰু ।
 মুঠিতে লুকাই যেন হৰৰ উদ্ভক ॥
 বস্ত্ৰ অলঙ্কাৰে তাক অধিক সুরায় ।
 লয় লাসে যায় কটী বতাসে হালয় ॥
 এই হেন সুন্দৰী পাইলো মই হাতে ।
 সত্যে ভজিবো আজি মই ত্রৈ বনতে ॥ °
 এহি বুলি লক্ষ্মীক ধৰিল আঙ্কোৱালী ।
 সবাতকৈ দেখো মই গাভৰু ছোৱালী ॥
 আজি মোৰ সঙ্গে থাকা কৰিয়া বিহাৰ ।
 মই আজি সুখ দিবো তোমাক অপাৰ ॥

অনেক প্ৰকাৰে জানো মই কাম কৰীড়া ।
 শিকাবো ভোমাক কিছু বেচ নলইয়া ॥
 হাসি যদুমণি বোলে শুনা লক্ষ্মী প্ৰিয়া ।
 নলাগে সি সব মোক বতি দান দিয়া ॥
 শুনা সুবদনী ভূমি মোহোৰ বচন ।
 ভালনে বেয়া ভূমি চোৱা পৰিমান ॥
 ইনৰ যৌবন বিধি কৰিছে সে দান ।
 মিছাতে যৌবন যাই নাই একো জ্ঞান ॥
 শুকান ফুলত নাই ভোমোৰাৰ বতি ।
 যৌবন টুটিলে নাই পুৰুষৰ মতি ॥
 ভোমোৰাই মুচুপিলে কিহৰ মালতী ।
 ডেকা জনে নতজিলে কিহৰ যুবতী ॥
 লক্ষ্মী অতি লাজ ছয়া কৰে তল মূৰ ।
 গালে হাত দিয়া কয় কথা স্মধুব ॥
 হে প্ৰভু ! এড়ি দিয়া এঙ্কনে মই যাওঁ ।
 সখী সব লগ যেন মই গই পাওঁ ॥
 তাঁহাতে দেখিলে মোক পাৰিবেক গালি ।
 ত্ৰবে এড়ি দিয়া মোক আসিবোহো কালি ॥
 এহি বাণী শুনি কৃষ্ণ আনন্দে অপাৰ ।
 কানাই আতৰি গৈয়া পৰে বন পাৰ ॥
 লাহে লাহে কৰি আসে গোপীৰই কাষে ।
 মুখে বাঁহি দিয়া আহে অতি লয় বেশে ॥

লক্ষ্মী মুখে বস্ত্র দিয়া আহে ধিবে ধিবে ।
 সব সখী আনন্দত চাপরিক ধবে ॥
 সবস্বতী বোলে কৈত কানাই আছিল ।
 লক্ষ্মী সখীর লগত ভূমি কি করিল ॥
 বৃন্দাবনী বোলে সখী চোরা কৃষ্ণ লীলা ।
 লক্ষ্মীক বনত লই কি করিলে খেলা ॥
 পদ্মাবতী বোলে সখী আহা যবে যাওঁ ।
 সন্ধ্যা সময়ত যব যেন গই পাওঁ ॥
 কৃষ্ণ বোলয় কুন্তী ভূমি এবার নাচ ।
 তোমার নাচক মই করি আছো আশা ॥
 কৃষ্ণ কথা শুনি আতি আনন্দিত হুয়া ।
 কুন্তী সতী মাজে গৈল নাচিবে লাগিয়া ॥
 কৃষ্ণ সমে বজ্রে আতি নাচে গোপী জাক ।
 নানা ভাবে দ্বয় চলিয়া কুবে পাক ॥
 কল মল কুণ্ডল গলত আসি পবে ।
 হালে গোপী কঙ্কাল স্তনবো বস্ত্র লবে ॥
 ভিড়িল মেথলা সব মুখে ঘর্ষ জল ।
 গারে কৃষ্ণ গুণ গীত গোপীকা সকল ॥
 কতো গোপী ভৈল অতি ভাগবে আকুল ।
 সোলকয় মেথলা খোপার খসে ফুল ॥
 কৃষ্ণসমে নাচে আতি উৎসবে গোপিনী ।
 রাজয় খঞ্জরি বাদ্য নুপুর কিঙ্কিনী ॥

এহিমতে গোবিন্দে নৃত্যৰ দেখু ভঞ্জন ।
 কতো গোপীকাক গৈয়া ধৰন্ত আনিন্তি ॥
 কতো গোপীকাক কৃষ্ণ পৰশন্ত স্তন ।
 কটাক্ষে নিৰীক্ষি কাকো কবন্ত চূষন ॥
 কৃষ্ণৰ ৰূপত বিমোহিত গোপ বাল ।
 স্বপ্নে অলঙ্কার কাৰো চিন্তি পৰে মালা ॥
 সোলকয় খোপা নবাস্ত্ৰয় তাক তুলি ।
 নচপারে গাৰ বস্ত্ৰ বিহাৰ কাচলি ।
 এহি মতে নানা বজ্জ কৰি গোপীগণ ।
 ৰাধিকা বুলিল এই কোমল বচন ॥
 এবি আনি যাব লাগে যমুনা ঘাটক ।
 কলহে পানী ভৰাই লাগে আনিবাক ॥
 এহি বাণী বুলি গোপী বিদায় লইল ।
 নানা বজ্জ কৰি সবে ঘৰা ঘৰি গৈল ॥
 কৃষ্ণ একা বসি থাকে বৃন্দা বন মাছে ।
 মনে মনে ভাবে মোক কি কৰিব লাজে ॥
 এই সন্ধ্যা সময়ত যাব গোপী সব ।
 গোপীগণ মিলি বজ্জে গাবক ধুইব ॥
 সেহি সময়ত মই যাইবো লুকাই ।
 সৰাৰ বস্ত্ৰক তুলি আনিবোহো মই ॥
 দেখিবো কি কৰে আজি গকুলৰ গোপী ।
 সখী সবৰ লগে আহিব মোৰ লক্ষ্মী ॥

মনে ভাবি দসি থাকে গছতে হাঙলি ।
 লক্ষ্মীক পাইলো বুনি ধবে আক্কেয়ালী ॥
 ছয় সখী যায় মিলি পানী আনিবাক ।
 কাষত কলহ লই যমুনা ঘাটক ॥
 সখী সবে দুই সারি হই যায় বাটে ।
 মহানন্দে লই আহে কলসি কাষতে ॥
 অতি সুললীত গীত গায় সবে খায় ।
 কৃষ্ণ হবষিত ছয়া পাছে পাছে ধায় ॥
 সব সখী গৈয়া পায় যমুনা ঘাটক ।
 লাহে লাহে কবি গৈল সব কলহক ॥
 এবে সখী আহা সবে গারক ধুইবো ।
 তার পাছে কলহে পানী ভবাই নিবো ॥
 এঁহি বুনি সবে চায় ইফালে সিফালে ।
 লাহে লাহে কবি সবে মেথলা খহালে ॥
 তার পাছে জলক নাগিয়া গৈল সবে ।
 লক্ষ্মী বোলে বুড় ঘাৰো দেখো কোনে চুবে ॥
 এঁহি মতে নানা বস্ত্র কবে জল কেলি ।
 কৃষ্ণ আসি সবাব মেথলা লৈল তুলি ॥
 কৃষ্ণ মহা বস্ত্র কবি লইয়া চলিল ।
 কদম্বৰ গাচে গিয়া তেখনি উঠিল ॥
 গোপী সব জল কেলি হৈয়া সমাপত ॥
 একে একে সবে উঠি আইল পাড়ত ॥

নেদেখোঁ মেখলা এক নাহি ওপৰত ।
 এন হেন কাৰ্য্য কোনে কৰিলে ইয়াত ॥
 লক্ষ্মী বোলয় ইটো নহয় কোন জন ।
 অবশ্য আহিছে আত দৈবকী নন্দন ॥
 এহি বুলি সব সখী চৌপাশে চাহিলে ।
 লক্ষ্মী দেখা পালে কৃষ্ণ কদম্বৰ ডালে ॥
 কৃষ্ণক দেখিয়া সবে আতি লাজ পায় ।
 এতিক্ষণে আমি কৈত পড়িবো উড়িয়া ॥
 কুস্তি অতি লাজে যোনি ধাকে হাত দিয়া ।
 লক্ষ্মী তল মূৰ কৰি থাকে চাপৰিয়া ॥
 ভানুমতী লাজ পায় থাকে জলে পড়ি ।
 সদস্বতী লাজ পায় বহে আঠুকাড়ি ॥
 বাধিকা লাজ পায় কৰি কাণ্ড বাণ্ড ।
 ভগবতী লাজ পায় সাবটিনে গাব ॥
 আতুৰ হইয়া সবে লাজক এড়িল ।
 এক হাত মেলি সব কাকুতি কৰিল ॥
 নানা ভঙ্গি ভাব কৰি বুলিবে লাগিলা ।
 হে প্ৰভু ! ক্ষমা কৰা নকৰো এনে খেলা ॥
 কৃষ্ণ চাই থাকে বসি কদম্বৰ ডালে ।
 কাকুতি মিনতি কৰি বুলিবে লাগিলে ॥
 হে প্ৰভু ! তোমাৰ থাকো দাসীক ছইয়া ।
 আমাৰ মেখলা সব দলিমাৰি দিয়া ॥

কৃষ্ণ আতি মহাবল্লে বুলিল বচন ।
 দুই হাত যোৰ কৰি লোৱা গোপীগণ ॥
 তেহে মই দিবো সব মেখলাক এড়ি ।
 একেবাৰে উঠা সব দুই হাত ধৰি ॥
 এহি বাণী শুনি আতি লাজক পাইয়া ।
 উশ মিশ কৰি উঠে চক্ষুক মুদিয়া ॥
 দুই হাত যোৰ কৰি কাকুতি কৰিল ।
 অতি নম্র ভাৱে স্তুতি কৰিবে লাগিল ॥
 হে! প্রভু জগতত তুমিসে নাৰায়ণ ।
 প্রথম নিশ্বাসে বাজ তৈল দেবগণ ॥
 জগতত তুমি কৰা আনন্দ প্রকাশ ।
 সমস্ত জীৱৰ কৰা মায়াক বিনাশ ॥
 তুমিসে সবাকৈ দিয়া চৈতন্য শক্তি ।
 আমি গোপীগণ আত প্রমাণ সম্প্রতি ॥
 তুমিসে পৰম তত্ত্ব জানে জ্ঞানী গণে ।
 যায় পাপ তমু গুণ শ্রবন কীৰ্ত্তনে ॥
 বাধা, সতী, ঘুৰুচা ভজয় যাক স্বামী ।
 তাহাৰ মহিমা আৰ কি কহিবো আমি ॥
 মনুষ্য শৰীৰ পায়। যিতো নৰগণ ।
 নকৰে তোমাৰ বিটো শ্রবণ কীৰ্ত্তন ॥
 সেহি জন পড়ি থাকে নৰক কুণ্ডত ।
 আমি তব দাসী প্রভু ! বাধা বিপদত ॥

জীৱ অন্ধে তুমি প্ৰবেশিলা গাৰে গাৰে ।

আবে আমি তোমাক জ্ঞানোহো নানা ভাৱে ॥

ত্ৰিপদী ।

আমি গোপীগণ, মজানোহো একো,
মহা মূৰ্খ তৈলো আমি ।

এই দোষ প্ৰভু, কমা এই বাৰ,
তোমাতেসে তৈলো দাসী ॥

তুমি সত্য আভি, অপাৰ শক্তি,
তুমিসে সেই অনন্ত ।

জগততো সদা, তুমিসে প্ৰকাশ,
অন্তৰ্যামী জগৎস্ব ॥

তুমি মোৰ হিয়া, তুমি মোৰ প্ৰিয়া,
তুমি আছা বাখি পালি ।

তুমি অতি জ্ঞানী, তুমি অতি মানি,
তোমাক সেৱে সকলি ॥

তুমি নেবাখিলে, বাখোতাহা নাই,
তুমি মহেশ্বৰ দেৱ ।

তোমাৰেমে প্ৰিয়, সব গোপীগণ,
মনে কৰো আমি সেৱ ॥

তোমাৰ মায়াত, আছো বন্দি ছয়া,
 সংসাৰে ওপজো মৰো ।
 দুঃখ সময়ত, বন্ধা কৰা হৰি,
 তোমাৰ চৰণে ধৰো ॥
 সংসাৰ চক্ৰক, তুমি ধৰি আছা,
 নেড়ে মহা মোহ তয় ।
 তোমাৰ চৰণে, পশিলো শৰণে,
 বন্ধা কৰা দয়াময় ॥

পদ ।

গোপীৰ স্তুতিত আতি কৃষ্ণ মোহ হৈয়া ।
 সেহি ক্ষণে পৰয় মাটিত ঝাম্প দিয়া ॥
 এক এক কৰি কৃষ্ণ দিলেক মেখেলা ।
 লক্ষ্মীৰ মুখ চাই মিচিকাই হাসিলা ॥
 তোমাৰ মেখেলা মই দিবাক নোৱাৰো ।
 সব সখী গলে মই তেহে দিব পাৰো ॥
 এহি মতে নানা বস্ত্ৰ কৰে বনমালী ।
 আতপৰে দিলে চুমা ধৰি আন্ধোৱালী ॥
 কামত অস্থিৰ ছয়া ধৰিল হাতত ।
 গলে সাবত মাৰি বসাইলা কোলাত ॥
 ইহাক দেখিয়া সবে আতৰিয়া গৈল ।
 বিবিজ্ঞা জোপাত আসি সবে লুকাইল ॥

সবে আৰ ছয়া থাকে কৃষ্ণ পাষে চাই ।
 লক্ষ্মীৰ কি সুখ দিলে আজি বিধতাই ॥
 কৃষ্ণ বোলে প্রাণেশ্বৰী কিয় কৰা তয় ।
 বাঘ ভালুক নহও নকৰা সংশয় ॥
 সেহি দিনা মোক মিছা কৰিলা অপাৰ ।
 আজি মোক বত্তিদান দিয়া একবাব ॥
 এহি বুলি নানা ভাবে আনন্দ কৰয় ।
 কানাই লক্ষ্মীক পাই ভাবে অতিশয় ॥
 বহু দিন পৰা ভোক পিয়াসে আছিলো ।
 আজি তোক পায় মই পুৰণ কৰিলো ॥
 লক্ষ্মী আনন্দিত ছয়া বুলিলা বচন ।
 এবৈ মও যাঁই বই আছে সখীগণ ॥
 যোৱা গৈলা বুলি কৃষ্ণ আগ বঢ়াই খেলা ।
 চুই খোজ পাছ আহি থিয় হই বৈলা ॥
 কৃষ্ণ মনে ভাবি অন্তৰ্দ্ধ্যান ভৈল ।
 গোপীগণ মিলিয়া গৃহক চলি গৈল ॥
 সব গোপী মিলিয়া লক্ষ্মীক দিলা লাজ ।
 লক্ষ্মী আতি লাজ পায় এৰিলেক মাজ ॥
 আতি সুশোভন পাঠ লিখিয়া ইহাত ।
 বস্ত্ৰ হৰণৰ পদ কৈলো সমাপত ॥
 কৃষ্ণৰ চৰণে লৈয়ো সবেও শৰণ ।
 সংসাৰৰ অপবাধ ক্ষমা নাৰায়ণ ॥

কৃষ্ণৰ চৰণে বিনা আন নাহি কাম ।
 নিবস্ত্ৰে নৰে ডাকি বোলা বাম বাম ॥
 ইতি-

DISTRICT LIBRARY
 (HEM BARUA COLLECTION)
 TEZPUR.

জ্ঞাননৌ ।

তলত লিখা কিতাপ বিলাক আমালৈ লিখিলে প
পাৰিব। ইয়াৰ বাহিৰেও আন সকলো কিতাপ আয়ে

পকা বন্ধা কীৰ্ত্তন ঘোষা	২।০	কক্লিগী হৰণ	৫
পকা বন্ধা দশম	২।	কুমৰহৰণ	।
ঐ বঘাসুৰ বধ	২।	উষাহৰণ	।০
ব্রহ্মবৈবৰ্ত্ত পুৰাণ	২।	ভীমচৰিত্ৰ	।
ঐ পকাবন্ধা	১।০	বৰ বেজালী	।
পকা বন্ধা ১৮ পৰ্ব		বৰ কৰতি	।০
মহাভাৰত	২।	নিদান	।
পকা বন্ধা ৭ কাণ্ড		বব্ৰবাহ পৰ্ব	।
ৰামায়ণ	১।০	ভীষ্ম পৰ্ব	৫
পকা বন্ধা শ্ৰীমদ্ভাগবত-		উদ্যোগ পৰ্ব	।
দ্বাদশ স্কন্ধ	২।০	কৰ্ণ পৰ্ব	।
অসমীয়া পদ্য গীতা	২।	স্বৰ্গাৰোহণ পৰ্ব	।
অনাৰি পাতন	।০	দীপ্ত বনবাস	।০
গুপ্তমণি	।০	শক্তিশেল	।
বাধাহৰণ	।০	প্ৰহ্লাদ চৰিত্ৰ	।০
ধৰ্ম্ম সংবাদ	।০	ব্ৰাহ্মণ ক্ৰিয়া সাৰ	।০
লক্ষীচৰিত্ৰ	।০	ব্ৰাহ্মণ জীবন	১
পাতালি কাণ্ড ৰামায়ণ	।০	বড় গীত	।০

শ্ৰীশিবনাথ ভট্টাচাৰ্য্য ।

পোঃ আঃ বিহাবাৰি আদাম ।